

Balada o očích topičových

Hm...

A E

A E
Utichly továrny, utichly ulice,

A E
usnuly hvězdy okolo měsíce

A
a z města celého v pozdní ty hodiny

D E
nezavřel očí svých jenom dům jediný,

A E
očí svých ohnivých, co do tmy křičí,

D A E
že za nimi uprostřed strojů, pák, kotlů a železných tyčí

D C#m7
dělníků deset své svaly železem propletlo,

Bm7 E
aby se ruce a oči jim změnily ve světlo.

D A G
"Antoníne, topiči elektrárenský,

D E F G
Antoníne, do kotle přilož!"

A E A E
A E
Antonín rukama, jež nad oheň ztuhly,

A E
přikládá plnou lopatu uhlí,

A E
a že jen z člověka světlo se rodí,

A E A
tak za uhlím vždycky kus očí svých hodí

D C#m7
v praménkách drátů nad městem plují,

Bm7 E
v radostná světla se rozsvěcují.

G A G
Antoníne, antoníne, antoníne

A D C

D A
Smějí se soudruzi, Antonín s nimi

D E A
a uprostřed noci s hvězdami elektrickými

G F
na svoje ženy si vzpomenou na chvíli,,

G A
které tak často si dětinsky myslily,

D B G A E A E
že muž na svět přišel na svět aby jim patřil.

AEAEAE

A E
V tu chvíli Antonín, topič mozolnatý,

A E
poznal těch dvacet pět roků u pece, u lopaty,
A E
v nichž oči mu krájel plamenný nůž,
D E
a poznáv, že stačí to muži, by zemřel jak muž,
D C#m7 Bm7 E
zakřičel nesmírně nad světem vším, zakřičel nad nocí,

D A G D E
"Soudruzi, dělníci elektrárenští,
F G A
slepý jsem, - nevidím!"

A A A

Proč muž tu na světě
vždycky dvě lásky má,
proč jednu zabíjí
a na druhou umírá?
Proč jsi se miloval
s tou holčkou proklatou,
Neslyší slepec, - do tmy se propadá
s milenkou železnou,
ohněm a lopatou?"
a tma jej objímá a tma jej opřádá,

však nad černou slepotou veselá lampa visí,
to není veselá lampa, - to jsou oči čísi,
D D D

E
Dělník je smrtelný,
práce je živá,
E Em
Antonín umírá,
D A
žárovka zpívá:

ženo má, - ženo má,
neplač!